

ЛІТЕРАТУРНЕ СВЯТО

«Лиш торкнешся обкладинки рукою»

Сцена прикрашена висловами про книгу, приказками, ілюстраціями до казок.

Вступне слово бібліотекаря: Книга... Важко переоцінити її значення для людства. Спочатку рукописна, а потім друкована книга була і залишається невичерпним джерелом знань.

Мабуть, про жоден витвір людського генія не сказано стільки мудрих і хороших слів, як про книгу. Видатні люди всіх епох складали їй гімни, звеличували це чи не найбільше чудо з чудес.

Книга – могила тайн, сховище скарбів, комора наук, джерело мудрості, рудник благородства. Заняття з книгами – юність живлять, старість звеселяють, щастя прикрашають, в нещасті дають сховище і розраду, вдома утішають, поза домом не заважають.

Під супровід мелодії виходять на сцену учасники свята.

- 1.** Добрий день, любі малята!
Для нас зміна ви завзята!
Ви зібралися на свято?
То ж і розпочати варто.

- 2.** Ви тепер вже не малі
Ми всі з вами школярі,
Хочем свято розпочати
Від душі вам побажати
Отримувати тільки «12»
З бажанням вчитись
І все знати.

- 3.** Щоб вчителів ви поважали,
Своїх батьків всі шанували.
Тож вважаю: що якраз
Свято розпочати час.

- 4.** Книги – морська глибина:
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,
Дивній перли виносить.

5. Книги, книги на полицях,
Завше тихо поміж книг.
Та яку ти не розгорнеш –
То й легенда в кожній з них.
То в одній синіс море ,
В іншій криється тайга.
А ось в тій – Північний полюс,
Де морози і тайга.
6. Все, що серце і розум
Вік творили не один,
Повизбирали людство
В книги, - перли із перлін.
7. Як до живих джерел глибоких,
Ми припадаємо до книг
Черпаємо снагу, неспокій
Та нездоланну правду з них.
Нас поведуть вони у мрію,
Щоб розпізнати суть буття.
Прийдешнє нам шляхи відкриють
І стануть школою життя
8. Хороші справжні друзі
У мене поруч є.
Ніяк не уявляю
Без них життя своє.
Лиш пороблю уроки –
До них у гості йду.
Як жить на світі, друзі
Розмову поведуть.
9. Коли я засумую,
Вони сюди спішать.
І жартами смішними
Ураз розвеселять .
Розкажуть про будову,
Про мандри, про бої...
Живуть в книжковій шафі
Товариші мої.
10. Тут книги розумні спокійно живуть,
У тихій величній світлиці.
А двері широкі, відкриті ведуть,
До знань золотої скарбниці.

Герої романів, легенд, повістей
У тиші говорять із нами.
В книжках – відкриття всіх великих людей.

11. Думки, що хвилюють віками.
Ведуть нас в незнане книжки.
Розрадята, коли нам нелегко,
Для нас зберігає їх довгі роки –
Шкільна бібліотека.

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ КНИГИ.

1 ведучий: У стародавні часи на землі не було книжок, бо люди ще не вміли їх виготовляти. Але потреба записувати, передавати іншим якісь відомості виникла у людей дуже давно. Тож, сторінками найдавніших книжок ставали камені, стіни печер, сокири, щити воїнів. Писали на всюому: бо ж не було ані олівців, ані паперу, тому їх замінювали малюнки.

2 ведучий: Згодом люди винайшли перші абетки, додумалися писати на глиняних табличках, які потім сушили й випалювали на вогні. Та хіба на сторінках – цеглинах багато напишеш? До того ж ці книжки були важкі та й незручні! Коли, скажімо якийсь учений збирався в дорогу і брав із собою дві – три такі «книги», йому потрібен був віз.

3 ведучий: З часом люди навчилися робити зручні й легкі книжки з тонкої козячої або телячої шкіри. Першу таку книжку зробили в Малій Азії, в стародавньому місті Пергамі в 2 ст.до н.е. Через те папір із шкіри назвали пергаментом. Але ці книжки були дуже дорогі. На виготовлення однієї такої книжки потрібні були шкіри з цілої череди телят. Отож люди шукали з чого робити книги, щоб вони були дешеві й простіші.

1 ведучий: І знайшли. У далекій Африці на берегах повноводних річок простягнулися нескінченні зарості болотяної рослини – папірусу. Спочатку його використовували тільки на будівництві. А згодом додумались так обробляти волокна рослин, що почали виготовляти з них папір. Відтоді з'явились книжки, краще сказати сувої папірусу. Писати на його стеблах було зручно, але через кілька років такі «книги» ламалися і розсипалися. Невблаганий час доніс до наших днів не так уже й багато стародавніх книжок і свідчень того, як жила книга на території нашої країни.

2 ведучий : І все ж з певністю можна сказати, що книга ще за часів Київської Русі була у великій пошані. Відомий всім Київський князь Володимир відкривав школи, спеціальні майстерні, де переписували і розмножували книги. А в часи князювання Ярослава мудрого у Києві при Софіївському соборі заснована перша у Київській Русі бібліотека.

3 ведучий: Сиділи переписувачі в соборі, переписували книги, перекладали їх з інших мов. Дуже школа, що книги із бібліотеки Ярослава Мудрого не дійшли до нас. Після захоплення Києва Ханом Батиєм у 1240 році доля їх невідома. Є припущення про те, що кияни надійно заховали від ворогів цей безцінний скарб. Де саме? Поки що невідомо.

1 ведучий: І от прийшла пора славним подіям. У XIII столітті в Європі навчилися виготовляти папір, схожий на той, яким ми користуємося і сьогодні.

2 ведучий: Минуло багато часу, поки з'явилося книгодрукування в нашій країні. В Україні це сталося в 16 столітті, у м.Львові 15 лютого 1574 р. Іван Федорів надрукував першу друковану книгу «Апостол».

12. Як до живих джерел глибоких
Ми припадаємо до книг.
Черпаємо снагу, неспокій
Та нездоланну правду з них.
Нас поведуть вони у мрію,
Щоб розпізнати суть буття.
Прийдешні нам шляхи відкриють
І стануть школою життя.

Ведучий: У кожного з- нас є улюблені книжки. Для дорослих = свої, а для малечі – казки, цікаві історії та вірші.

Звучить пісня «Книга – лучший друг».

Ведучий: Книга – це мудрість минулих поколінь. Книга – це друг і порадник сьогодні. Вона зберігає у собі красу рідного слова, чарівність мови.

13. Все в тобі з'єдналося, злилося!
Як і поміститися в одній!
Шепіт зачарований колосся,
Поклик із катами на двобій .
Ти даєш поету дужі крила,

Що підносять правду в вишину,
Вченому ти лагідно відкрила
Мудрості людської глибину.
І тобі рости і не зів'януть зроду?
Квітувати в поемах і віршах,
Бо в тобі великого народу
Ніжна і замріяна душа.

Ведучий: При допомозі книги ми можемо здійснювати будь – які подорожі, побувати з улюбленими героями в тій чи іншій пригоді. Ми читаємо книжки, беремо їх у бібліотеці, купуємо в книгарні, але не всі до книги ставляться так, як вона того заслуговує.

Оповідачка (в національному костюмі з в'язанням або шиттям у руках):

В деякому царстві, в деякій державі, у не наших краях та на чужих землях живе та процвітає добрий гном на імення Бібліарій. Його мати наказала йому ходити по світу, оберігати книги та наводити порядок у книжкових сховищах – бібліотеках .

Петрик (кричить з останньої парті): I як це він скрізь сам встигає?

Оповідачка: Не перебивай, Петрику. Встигає, та ще й недбайливих карає: книжки у них відбирає. І не один він: скрізь його супроводжують дві сестриці – Анотація та Ілюстрація. Тай сам Бібліарій чарівним даром наділений: доторкнеться до книги, а вона і заговорить людським голосом, все, як є розповість.

Петрик(кричить): казки! Вигадки все це! А імена у сестер - обсмієшся!
Умора!

Оповідачка: Давні імена, латинські: Анотація все про книжки розповість; Ілюстрація – все покаже.

(Заходять Учений між в чорній мантії, у руці велика книга; і Бібліофіл в звичайному шкільному костюмі).

Бібліофіл: Ну і навіщо вам, Ученому мужу ця книга? Ви і так все знаєте. А в моїй бібліотеці їй саме місце.

Учений муж (замисливши): Книга... Коротке і звучне ім'я. А давні греки називали її повільно і урочисто - «біблія». Місце, де зберігалась вона, назвали бібліотекою, хранителя книг – бібліотекарем, а любителя і збирача їх – бібліофілом.

Бібліофіл: Я – якраз є цей бібліофіл. Я люблю книги, давно збираю їх і бережу, як зіницю ока. І ось цю книжку я давно мріяв придбати.

Учений муж: Та, ця книга – особлива. Книга – літопис «Повість минулих літ». Це один з найдавніших літописів у якому розповідається про далеке минуле нашого народу.

Петрик (кричить): Ух ти! І що вся ця книга про це?

Учений муж: Хто це? О допитливий юначе, вам необхідно побувати в бібліотеці, там визнаєте багато цікавого.

Петрик: Ще чого! Що я там можу віднати! Книжки ж мовчат!

(Забігає маленька дівчинка – книжка, вона розпушана, на її платті нашиті клапти бумаги)

Книжка – бруднуля: Ой, ой. Допоможіть! За мною женеться неуч Гришка і погрожує мене зовсім розірвати.

*(Бібліофіл заспокоює книжку і заслоняє її.
З'являється неуч Гришка із свистом.)*

Гришка: Де це опудало бума жне? Я із неї кульок нароблю, всіх заплюю!

Петрик: Оце – воно! Хоч якась буде користь від цієї макулатури!

(Всі заслоняють книжку – бруд нулю. З'являються учитель і бібліотекар).

Учитель (в тривозі): Гриша, що з тобою? Навіщо ти пошкодив книжку?

Гриша: Подумаєш!

Учитель: А думати треба. Книга – це праця багатьох людей, це мистецтво...

Петрик (кричить): Знаємо! Чули! Книга – джерело знань!..

Учений муж: О юначе, я бачу, ви переповненні неповаги до книги. А між тим, книга – це найбільша духовна цінність. Вона дійшла до нас через віки, через війни і пожежі.

(Петрик і Гриша мовчики встають із-за парт, беруть клей і починають підклеювати обірвані листочки

Сцена заповнена учнями, виконуючими ролі книг. На їх синах полоски бумаги, імітуючи назви книг

З'являються Довідник і Енциклопедія..

Із – за книг виходять Бібліарій, Ілюстрація і Анотація).

Бібліарій: Наморився я сьогодні. Скільки обійшли. Та не це мене зморює. Душа плаче та щемить, коли бачу, як деякі учні ставляться до книг. (Бачить книжку – бруд нулю). От бачите, і в цій бібліотеці є такі горе – відвідувачі.

(*Петрик і Гриша тікають із сцені і ховаються за «книгами»*)

Анотація: Відпочинь, брат Бібліарій.

Бібліарій: Ніколи, сестра. Ну що ти скажеш про цю бруднулю.

Анотація: О, та це ж пісенник. Це свого роду антологія.

Петрик і Гриша (висовуються із-за «книг»). Ах-то-ло-гі-я? А ми й... (тікають).

Бібліарій (доторкується до книги). Говори, книго!

Книжка: Людина йде несхоженою стежкою. Людина готова до небезпеки.

А з нею поруч пісня, мрія та відвага!

Антологія: Та це ж антологія дитячої пісні.

Бібліарій: Молодець, книга! Утомленості, як і не було!. Живи, книго, довго – довго... Даруй людям пісні.

Книга – бруднуля: А давайте разом заспіваємо!

(*Звучить дитяча пісня*)

По сцені, щось шукаючи, повільно іде Ігнаша. Не знайшовши нічого, сідає прямо на сцені і плаче).

Ігнаша: Марку!!!

Учений муж: Юнак захоплюється марками? Ви – юний філателіст? А можете сказати, коли з'явились перші марки?

Ігнаша: Ні...

Довідник: Не плач, Ігнаша. Марку ти загубив, але знайшов більше – знання. Відкрий мене на сторінці 169-й і читай.

Ігнаша: (читає) Збирачі знаків поштових виплат з'явились ще за три тисячоліття до нашої ери. Ого!!! І один з них був давньоєгипетський феодал Аменоптис. В роки його царювання (блізько 2574 р. до н.е.) в давньому Єгипті була організована пошта. Поштова марка в нашему розумінні народилася пізніше. В 1840 р. Марку №1 колекціонери назвали «чоний пенні». Її винахіднику Роману Хіллу – в Лондоні встановлено пам'ятник. О-го! О- це – да! (*звертаючись до Довідника*) *А ви – все – все знаєте?*

Довідник: Звичайно ні. Особисто я – не все. Але є довідники самі різноманітні: професіональні, по різним розділам науки, техніки, мистецтва.

Гришка (висовуючись): А що таке стегозаврі ви знаєте?

Довідник: Звичайно. Це один із видів травоїдних динозаврів. А взагалі існувало декілька сотень видів динозаврів. Були і хижаки:

мезозаври, тиранозаври. Самі великі – це дитлодоки, вони важили до 10 тонн, а довжина їх була 10-25 метрів.

Петрик: (підходить до Довідника, гладить його). Книга – джерело знань!..
Вірно сказано (Бібліотекарю) Можна я візьму цю книгу?

Гришка: А я словника?

Бібліофіл: А я ось цю брудну книжку, підклєю, підлікую її. Можна?

Бібліотекар: Ну звичайно. Беріть. Я запишу їх у ваші формуляри. Приходьте до нас у бібліотеку, друзі» вас чекають цікаві зустрічі.

(Гриша, Петрик, Бібліофіл, Довідник,
Книжка – бруднуля, Ігнаша – виходять)

Оповідачка: Кожного разу, коли ми підходимо до книжкових поличок, то щоразу бачимо ріznокольорові шрифти, титульні сторінки. Імена авторів допомагають подолати подумки час і простір.
Книги розширяють наш кругозір , роблять нас багатими, дають їжу розуму, хвилюють почуття, допомагають зрозуміти себе і оточуючих, навчають жити і боротись.

Бібліотекар: Книги розповідають про минуле і при відкривають завісу майбутнього, допомагають зрозуміти таємниці природи і людської душі, розкривають красу світу і велич людини, оповідають про досягнення науки, про подвиги і славу, про величезні відкриття, про фантазію.

Оповідачка: В тяжкі хвилини життя і в світлу годину свою, людина ніколи не залишає книгу: вона допомагає людям скріпити віру в себе, в свій розум, справедливість, дає їй силу, вчить, наставляє. Книги – не мовчать. Вони наші самі розумні співрозмовники.

Бібліарій (виходить з-за «книг»): Так, книги мовчать. Розмовляйте ж, друзі мої! (доторкується до «книг»).

Перша: «Принц було кинувся за нею, але вона вже зникла з виду. Тільки на сходах залишилась маленька кришталева туфелька».

Ведучий: Гарна книга, навіть без картинок,
Цікава нам у відпочинок.
Ми з книгою часто розмову ведем –
Вона нас у світ широкий веде.
Вона розповість про рідні діла,
Про справжніх людей і про дивні дива,
Про рух сузір'їв , таємницю землі.
Узнаємо ми, бо вже не малі.
І Книга нас учит правдивими бути,
Природу, людей розуміти й любити,
Тому її слід у папір загорнути
І нею усюди й завжди дорожити.

(Звучить пісня «Вчать у школі»)

Бібліотекар: Відомий український письменник І.Я.Франко говорив:

«Книги – морська глибина,
Хто в них пірне аж до дна,
Той хоч і труду мав досить,
Дивній перли виносить».

Коли ви багато читатимете, будете грамотними, розумними. Читайте, читайте, читайте! Хай не буде у вас жодного дня, аби ви не прочитали хоча б однієї сторінки з нової книги. Тоді ви будете освіченими, вихованими, добрими людьми. Людина, яка вміє і любить читати – щаслива людина. Навколо неї завжди багато розумних, добрих і вірних друзів. Ці друзі – книги.